

Sygnatura akt I C 1874/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2018r. w K.

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. S. kwotę 9.000,00 zł (słownie złotych: dziewięć tysięcy i 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.11.2014r. do dnia zapłaty;

II zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. S. kwotę 2.267,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. w W. uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze) kwoty 260,40 zł tytułem brakującej zaliczki na bieżącego.

sygn. akt **I C 1874/15**

UZASADNIENIE

Powódka E. S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie z dnia 16.11.2015 r., domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 9.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 21.11.2014 r. oraz zasądzenia na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając żądanie naprowadziła, że w dniu 3.10.2014 r., jadąc na rowerze w okolicach K., została potrącona przez A. G., kierującą samochodem osobowym marki R. (...), nr rej. (...), która miała obowiązkowe ubezpieczenie OC u strony pozwanej. Wskutek wypadku doznała otwartej rany tłuczonej czoła po prawej stronie, stłuczenia prawego łokcia, złamania V kości śródreżcza lewej dłoni, powierzchownego stłuczenia nadgarstka prawego i lewego oraz ogólnego potłuczenia. Została zaopatrzona medycznie na Izbie Przyjęć Szpitala w K. i wypisana do domu ze zaleceniem stosowania leków, w tym m.in. przeciwbólowych i wizyty kontrolnej. W dniu 20.11.2014 r. pozwana przyznała powódce zadośćuczynienie w wysokości 1.000,00 zł. Powódka nie zgadza się z wysokością otrzymanego zadośćuczynienia, które jej zdaniem powinno wynosić 10.000,00 zł i pozwem dochodzi brakującej części zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od zakończenia postępowania likwidacyjnego.

Strona pozwana (...) S.A. w W., działająca również przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko podniosła, że przyznane zadośćuczynienie jest adekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy. Nie zostały zarazem wykazane przez powódkę – zgodnie z ogólnymi regułami dowodowymi - przesłanki odpowiedzialności strony pozwanej w wysokości zadośćuczynienia dochodzonego pozwem. Uznała, że w okolicznościach sprawy dochodzone pozwem zadośćuczynienie jest rażąco wygórowane.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3.10.2014 r. powódka E. S. jechała rowerem po drodze publicznej prowadzącej z K. do K.. Niedaleko za miastem potrafił powódkę wyprzedzający ją samochód osobowy marki R. (...), nr rej. (...), prowadzony przez A. G., która miała obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej kierowców u strony pozwanej.

(dowód: akta szkodowe nr (...) na k. 70v. – 109 akt, zdjęcia na k. 31 – 36 i 101- 103, dokumentacja medyczna na k. 10 - 30 akt, dokumentacja zdjęciowa na k. 31 - 36 akt, oświadczenie powódki na k. 37 i 103v. akt, odpis KRS pozwanej na k. 63 – 68 akt, zeznania powódki E. S. z dnia 12.02.2016 r. na k. 112 – 112v. akt)

Niezwłocznie po wypadku, jeszcze w dniu 3.10.2014 r., powódka została zaopatrzona medycznie na Izbie Przyjęć Szpitala w K. i następnie wypisana do domu z zaleceniem stosowania leków, w tym m.in. przeciwbólowych i wizyty kontrolnej. Na jej ciele pojawiły się opuchlizny i siniaki. Po kilku dniach od wypadku powódka zaczęła źle spać (kilka godzin przez całą noc) i neurolog skierował ją do psychiatry. Po tygodniu, okulista stwierdził też, że powódka ma niewielkie i przejściowe objawy wstrząsu pourazowego. Psychiatra uznał za przyczynę złego stanu powódki przeżyta przez nią traumę powypadkową i zalecił terapię. Po upływie kilku tygodni od wypadku chirurg zauważył złamanie kości śródrezcza lewej ręki, było jednakże za późno na zabieg operacyjny i opatrunek gipsowy. Ostatecznie złamanie zrosło się samo. Powódka nie miała zaleconej żadnej fizjoterapii. Po dwóch lub trzech miesiącach od wypadku powódka zaczęła chodzić do psychiatry i kontynuuje u niego terapię do dzisiaj (wizyty co 2-3 tygodnie). Po wypadku bywa częściej rozdrażniona, niż to było wcześniej. Do dziś używa żelów chłodzących i środków przeciwbólowych, np. I. (zwłaszcza przy zmianach pogody). Do dziś stale bierze tabletki uspokajające i od kilku miesięcy śpi dobrze. Lekarze zalecają jej spokój i wykluczają jazdę na rowerze, która była do wypadku ulubioną formą rekreacji powódki (ok. 80 km dziennie). Jeździła razem z synem i koleżankami. Poza tym, uprawiała piesze wycieczki górskie po S. (ok. 15-18 km dziennie). Od wypadku powódka nie pokonała lęku i w ogóle nie wsiadła na rower. Kilka lat przed wypadkiem z dnia 3.10.2014 r. powódka miała jedynie złamanie kości stawu skokowego, zastosowano jednak wówczas opatrunek gipsowy i wszystko dobrze się zrosło.

Wskutek wypadku powódka doznała otwartej rany tłuczonej czoła po prawej stronie, stłuczenia prawego łokcia, złamania V kości śródrezcza lewej dłoni, powierzchownego stłuczenia nadgarstka prawego i lewego oraz ogólnego potłuczenia. Wypadek nie spowodował u powódki deficytu neurologicznego i urazów somatycznych trwałych. Doznane przez powódkę obrażenia na płaszczyźnie ortopedycznej sklasyfikowane zostały łącznie na 2 % wg stawek (...). Przeżyty przez powódkę wypadek stanowił poważny stresor, skutkujący długotrwałymi zaburzeniami lękowymi i emocjonalnymi, co wymagało pomocy psychologicznej. W związku z wypadkiem z dnia 3.10.2014 r. powódka miała wizyty u lekarzy w dniach 15.10.2014 r., 21.10.2014 r., 14.11.2014 r., 10.12.2014 r., 12.12.2014 r., 29.12.2014 r., 31.12.2014 r., 30.01.2015 r., 9.02.2015 r., 11.02.2015 r., 8.05.2015 r. i 18.11.2015 r. (badania, konsultacje i porady lekarskie).

(dowód: dokumentacja medyczna na k. 10 - 30 akt, akta szkodowe nr (...) na k. 69 – 109 akt, zeznania powódki E. S. z dnia 12.02.2016 r. na k. 112 – 112v. akt, opinia biegłego sądownego J. C. na k. 131-133 akt, opinia biegłego sądownego R. B. na k. 173-174 akt, opinia biegłej sądownej E. B. na k. 176-178 akt i opinia biegłego sądownego M. B. na k. 232-234 akt)

Pismem z dnia 22.10.2014 r. powódka zgłosiła pozwanemu ubezpieczycielowi o wypadku i wezwała do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 4.000,00 zł.

(dowód: zgłoszenie i wezwanie do zapłaty na k. 38 – 39 i 104 akt)

Decyzją z dnia 20.11.2014 r. (...) S.A. w W. przyznał powódce zadośćuczynienie za krzywdę w wysokości 1.000,00 zł. Kilka miesięcy po wypadku pozwany ubezpieczyciel wypłacił powódce 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 580,00 zł za uszkodzenia roweru.

(dowód: decyzja odszkodowawcza pozwanej na k. 40 – 41 i 89 akt i zeznania powódki E. S. z dnia 12.02.2016 r. na k. 112 – 112v. akt)

Nie zgadzając się z wysokością przyznanego zadośćuczynienia, pismem z dnia 30.04.2015 r., powódka zażądała od (...) S.A. w W. dopłaty z tego tytułu w kwocie 5.000,00 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty na k. 42 - 44 akt, 69 – 70 i 79 - 80 akt)

Powódka ma obecnie lat 66 i jest rozwiedziona emerytką. Z wykształcenia jest technikiem włókiennikiem i nie ma na utrzymaniu. Nie ma prawa jazdy i nie ma samochodu (do lekarzy woził ją syn). Od 15 lat mieszka sama we własnym lokalu mieszkalnym o powierzchni 38 m² w K.. Korzystała w okresie od lutego 2011 roku do kwietnia 2015 roku z (...). Do dziś jednak co kilka tygodni składa wizyty u psychiatry. Jest nadal samodzielna i nikt się nią nie opiekuje, nie ma bowiem takiej potrzeby. Jedyne jej syn mieszka również w K. i powódka ma z nim bardzo dobre relacje (woził ją m.in. do lekarzy). Przed wypadkiem utrzymywała się z emerytury wynoszącej ok. 1.700 zł m-cznie brutto. Ponadto dorabiała stale ok. 300-400 zł m-cznie jako księgowa, jednak zaraz po wypadku zrezygnowała z dorabiania i obecnie ma tylko emeryturę 1.800,00 zł m-cznie brutto. Powódka nie miała problemów z bieżącym utrzymaniem i zawsze starczało jej pieniędzy na życie.

(dowód: ... na k. 74 – 78 i 84 – 88, zeznania powódki E. S. z dnia 12.02.2016 r. na k. 112 – 112v. akt, opinia biegłego sądowego J. C. na k. 131-133 akt, opinia biegłej sądowej E. B. na k. 176-178 akt, opinia biegłego sądowego R. B. na k. 173-174 akt i opinia biegłego sądowego M. B. na k. 232-234 akt)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości.

Pierwszoplanowymi przepisami normującymi odpowiedzialność strony pozwanej są art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. Zgodnie z nimi, samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zaistnienie warunków odpowiedzialności, określonych powyższymi przepisami pozwala – w przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu ciała - na zastosowanie przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z nimi, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Sąd też może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda, której naprawienia domagała się powódka, stanowi niemajątkowy skutek uszkodzeniem jego ciała i polega na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze jego stanem zdrowia oraz z dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w mobilności i poczuciu niezaradności w codziennych sprawach. Z uwagi na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia za krzywdę powszechnie uważa się, że ustalenie odpowiedniej sumy nie może polegać na przyznaniu wyłącznie symbolicznej kwoty pieniędzy. Niemajątkowy charakter krzywdy stwarza, co do zasady, pewne trudności przy wyrażeniu jej w pieniądzu, jednak z reguły ustalana sądownie wysokość świadczenia pieniężnego mającego kompensować krzywdę stanowić powinna możliwie przybliżony ekwiwalent utraconych dóbr. Kompensata majątkowa ma przede wszystkim na celu przewyciężenie przykrych doznań poszkodowanego. Służyć temu ma nie tylko udzielenie jemu należnej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy wyrokiem sądu, ale także zobowiązanie do świadczenia pieniężnego, które umożliwi pełniejsze zaspokojenie potrzeb i pragnień pokrzywdzonego (zob.: uchwała SN z 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73 - OSN 1974/9/145, wyrok SN z 22 maja 1990 r., II CR 225/90 - Lex nr 9030, wyrok SN z 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98 - Lex nr 50884 i wyrok SN z 18 listopada 2004 r., I CK 219/04 - Lex nr 146356).

Ustalenie „krzywdy” ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. W żadnym razie ustalony stopień utraty zdrowia nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i

wielkością należnego zadośćuczynienia (por. wyrok SN z 5 października 2005 r., I PK 47/05 - Mon. Pr. Pr. 2006, nr 4, s. 208). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości (zob.: wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05 - Lex nr 198509, wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03 - Lex nr 327923, wyrok SN z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80 - OSN 1981/5/81, wyrok SN z 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77 - OSN 1978/11/210). Okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny (zob.: wyrok SN z 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04 - Lex nr 177203 i wyrok SN z 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77 - Lex nr 7980). Stwierdzenie krzywdy w konkretnym przypadku powinno uwzględniać obiektywne kryteria oceny fizycznych i psychicznych następstw danego zdarzenia (wyrok SN z 14 kwietnia 1990 r., II CR 42/80 - Lex nr 8225).

Uwzględnienie stopy życiowej społeczeństwa przy określaniu wysokości zadośćuczynienia nie może podważać jego kompensacyjnej funkcji (zob.: wyrok SN z 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05 - OSNC 2006/10/175 i wyrok SN z 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03 - OSNC 2005/2/40).

Dla ustalenia, że doznana przez powódkę krzywda jest następstwem uszkodzenia jej ciała i przypisania pozwanemu odpowiedzialności, istotne jest zaistnienie - zgodnie z ogólnymi regułami kauzalności - związku przyczynowego. Krzywda powinna być normalnym następstwem czynu sprawcy (por. wyrok SN z 7 lutego 2006 r., I PK 272/05 - Lex nr 281244). Zgodnie bowiem z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Trzeba jednocześnie zauważyć, że także w przypadku kompensaty krzywdy adekwatny związek przyczynowy stanowi nie tylko przesłankę odpowiedzialności, ale wyznacza zakres naprawienia uszczerbku (zob.: wyrok SN z 28 lutego 2006 r., III CSK 135/05 - Lex nr 201033, wyrok SN z 13 czerwca 2000 r., V KKN 34/00 - Lex nr 52689, wyrok SN z 4 listopada 2005 r., V CK 182/05 - Lex nr 180901, wyrok SA w Poznaniu z 17 stycznia 2006 r., I ACa 1983/04 - Lex nr 186503, wyrok SA w Poznaniu z 23 listopada 2006 r., I ACa 503/06 - Lex nr 298565, wyrok SN z 17 czerwca 1969 r., II CR 165/69 - OSPiKA 1970, z. 7-8, poz. 155).

Za podstawę swoich ustaleń odnośnie krzywdy powódki – niezależnie od zeznań powódki i zebranych dokumentów – Sąd przyjął pisemne opinie czterech biegłych sądowych z różnych dziedzin medycyny, a to: J. C., E. B., R. B. i M. B.. Ich opinie były profesjonalne – logiczne, konsekwentne i komplementarne. Sformułowane w nich wnioski były zrozumiałe i logiczne, tak że w sprawie mogły stanowić dowód co do istotnych okoliczności. Zgłoszone przez powódkę zastrzeżenia do niektórych opinii, w tym o braku osobistych badań powódki należało uznać – w świetle okoliczności sprawy – za bezprzedmiotowe (k. 170, 196-199 i 246-247). Od wypadku upłynęło już bowiem dużo czasu i dzisiaj powódka praktycznie wróciła do zdrowia. Podkreślić wypada, że Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony. Wystarczy że opinia jest przekonująca dla Sądu, który też wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2000 r., II UKN 483/99 - Lex nr 1218456).

Przy zważeniu powyższego i mając na względzie wszelkie okoliczności wynikłe ze zdarzenia drogowego z dnia 3.10.2014 r., w tym rodzaj naruszonego dobra powódki oraz trwałość skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także odczuwany ból poszkodowanej, przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny, należało uznać, że określona pozwem wysokość zadośćuczynienia na kwotę 9.000,00 zł (obok już wypłaconej kwoty 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę) mieści się w ramach wyznaczonych realiami sprawy i treścią art. 445 § 1 k.c., nie wymagając jakiegokolwiek korekty. Taka zatem suma podlegała uwzględnieniu (punkt I wyroku).

Odsetki ustawowe od świadczenia zasądzonego wyrokiem uwzględniono – na podstawie art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 k.c. – zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie od dnia 21.11.2014 r. (zakończenie postępowania likwidacyjnego decyzja odszkodowawczą - k. 89).

Sąd przyjął za wiarygodne zeznania powódki E. S.. Jej zeznania były logiczne i spójne, a przez to przekonujące. W oparciu o nie możliwe było zrekonstruowanie istotnych okoliczności faktycznych w sposób nie budzący wątpliwości. Zeznania powódki korelowały ponadto z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym zwłaszcza z dokumentacją medyczną. Mogły zatem stanowić dowód w sprawie.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane wyżej motywy – po myśli art. 436 § 1 k.c. w związku z 436 § 1 k.c., art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. oraz art. 36 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U.2013.392) – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Na podstawie art. 98 k.p.c. orzeczono o kosztach procesu w punkcie II wyroku. Powódce należał się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w łącznej kwocie 2.267,00 zł (450,00 zł opłata sądowa, 1.217,00 zł zast. proc., 600,00 zł koszty biegłych).

Na podstawie art. 83 ust. 2 u.k.s.c. w związku z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. i art. 98 k.p.c., nakazano stronie pozwanej uzupełnienie brakującej zaliczki na wydatki wynoszącej 260,40 zł (punkt III wyroku).